

ΗΧΑΡΑΥΓΗ

*Κηρυξ Της Παρουσίας του
Χριστού*

Η Χαραυγή

Νοέμβριος – Δεκέμβριος 2018
ΕΤΟΣ 84ον Αριθμός έκδοσης 6

PUBLISHED BY:

Dawn Bible Students Association
199 Railroad Avenue
East Rutherford, NJ 07073 U.S.A

www.dawnbible.com

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα.
Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε
άμεσα για τυχόν αλλαγή της
διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα
έντυπο συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το
αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα
σας διεύθυνση.

GRECIA: He Haravgi 199 Railroad Ave
East Rutherford NJ 07073 USA

Περιεχόμενα του
παρόντος τεύχους

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Σκέψεις σχετικά με την Ανάσταση
των Νεκρών 2

Διεθνείς Βιβλικές Σπουδές

Ο Ιακώβ κι ο Ησαΐ 19

Η εξαπάτηση του Ιακώβ 22

Το όνειρο του Ιακώβ 25

Η ευημερία του Ιακώβ 28

The Dawn - Greek Edition

NOV / DEC 2018

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Σκέψεις σχετικά με την Ανάσταση των Νεκρών

*"Ομολογώ δε τούτο εις σε, ότι κατά την οδόν, την
οποίαν ούτοι λέγουσιν αίρεσιν, ούτω λατρεύω τον Θεόν
των πατέρων μου, πιστεύων εις πάντα τα γεγραμμένα
εν τω νόμω και εν τοις προφήταις, ελπίδα έχων εις τον
Θεόν, την οποίαν και αυτοί ούτοι προσμένουσιν, ότι
μέλλει να γείνη ανάστασις νεκρών,
δικαίων τε και αδίκων."
Πράξεις 24: 14,15*

Η ανάσταση των νεκρών, όπως διδάσκεται στις Γραφές, είναι μια εικόνα τεράστιας σημασίας για τον Χριστιανό και για όλη την ανθρωπότητα. Τι συνεπάγεται; Για ποιόν είναι; Ποια εγγύηση έχουμε ότι θα συμβεί; Οι απαντήσεις σε όλες αυτές τις ερωτήσεις βρίσκονται στη Βίβλο. Αν και η διδασκαλία της ανάστασης είναι κεντρική για την χριστιανική πίστη, πολλοί έχουν μόνο μια αόριστη αντίληψη για το τι είναι. Αφθονούν οι παρεξηγήσεις σχετικά με την ανάσταση, η Βίβλος όμως μιλά με σαφήνεια για το θέμα.

Η κατανόηση του Παύλου για την ανάσταση των νεκρών

«Εννοήσας δε ο Παύλος ότι το εν μέρος είναι Σαδδουκαίων, το δε άλλο Φαρισαίων, έκραξεν εν τω συνεδρίω. Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ εἰμαι Φαρισαῖος, υἱὸς Φαρισαίου· περὶ ἐλπίδος καὶ ἀναστάσεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι.» (Πράξεις 23: 6) Ἐτσι, ο Παύλος εφώναξε δυνατόν για να υπερασπιστεί τον εαυτό του ενώπιον του Συμβουλίου του Σανχεντρίν. Προσπάθησαν να τον καταστρέψουν, να σταματήσουν τη διακονία του και να τερματίσουν την επιρροή του. Κάποιοι μπορεί να βλέπουν τη δήλωσή του με κυνισμό, ότι ήταν απλώς ένα τέχνασμα για να προκληθεί διχασμός μεταξύ των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων, που αποτελούσαν από κοινού το Σανχεντρίν. Ήταν όμως με μεγάλη ειλικρίνεια και πάθος ότι ο Παύλος έθιξε το ζήτημα της ανάστασης, αν και ως αποτέλεσμα «έγεινε διαίρεσις των Φαρισαίων καὶ των Σαδδουκαίων, καὶ διηρέθη το πλήθος. Διότι οἱ μὲν Σαδδουκαῖοι λέγουσιν ὅτι δὲν εἶναι ἀνάστασις οὐδὲ ἄγγελος οὐδὲ πνεῦμα, οἱ δὲ Φαρισαῖοι ὁμολογοῦσιν ἀμφοτέρω.» (εδάφ. 7,8) Ανεξάρτητα από τη διαίρεση μεταξύ αυτών των δύο εβραϊκών αιρέσεων, η δήλωση του Παύλου είχε σαφώς ως στόχο να επικεντρωθεί στην ανάσταση ως κεντρικό δόγμα της πίστης μας.

Οι βαθιές συνέπειες του δόγματος της ανάστασης καθορίζονται από τον Παύλο με μεγάλη λογική και δύναμη. «12 Εὰν δὲ ὁ Χριστὸς κηρύττηται ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, πῶς τινὲς μετὰ σοὺς λέγουσιν ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν δὲν εἶναι; 13 Καὶ εἰ ἀνάστασις νεκρῶν δὲν ἦναι, οὐδ' ὁ Χριστὸς ἀνέστη· 14 καὶ ἂν ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέστη, μάταιον ἄρα εἶναι τὸ κήρυγμα ἡμῶν, ματαία δὲ καὶ ἡ πίστις σοὺς. 15 Ἐνρισκόμεθα δὲ καὶ

ψευδομάρτυρες του Θεού, διότι εμαρτυρήσαμεν περί του Θεού ότι ανέστησε τον Χριστόν, τον οποίον δεν ανέστησεν, εάν καθ' υπόθεσιν δεν ανασταίνονται νεκροί. 16 Διότι εάν δεν ανασταίνονται νεκροί, ουδ' ο Χριστός ανέστη· 17 αλλ' εάν ο Χριστός δεν ανέστη, ματαία η πίστις σας· έτι είσθε εν ταις αμαρτίαις υμών.» - Α' Κορινθ. 15: 12-17

Έτσι, ο Παύλος υποστήριξε ότι, χωρίς την ανάσταση του Ιησού, η χριστιανική μας πίστη θα ήταν κενή. Είναι η ανάστασή Του που άνοιξε το δρόμο για την αιώνια ζωή για όλη την ανθρωπότητα. Ο Ιησούς *"παραδόθηκε για τα αδικήματά μας και αναστήθηκε και πάλι για την δικαίωσή μας".* (Ρωμ. 4:25) Χωρίς τα μέσα απόκτησης δικαίωσης, δεν θα είχαμε καμία βάση για να είμαστε μαζί με τον Δημιουργό μας και δεν θα είχαμε καμία ελπίδα για αιώνια ζωή. Το γεγονός ότι ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς είναι θεμελιώδες για τον Χριστιανισμό. Καμία ανθρώπινη ιδεολογία ούτε καλά έργα δεν μπορούν να αποτελέσουν τη βάση της επιστροφής μας στην εύνοια του Θεού. *«Διότι θεμέλιον άλλο ουδείς δύναται να θέση παρά το τεθέν, το οποίον είναι ο Ιησούς Χριστός.»* - Α' Κορ. 3:11

ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Το δόγμα της ανάστασης περιλαμβάνει την ανάσταση νεκρών όλων των ανθρώπων που έζησαν ποτέ, με σκοπό να τους αποκαταστήσει εις την εικόνα και την ομοίωση του Θεού. Όσοι αποκτούν τέτοια ομοιότητα του χαρακτήρα του Θεού θα κληρονομήσουν ζωή αιώνια. Είναι μια καθολική επιθυμία της ανθρωπότητας να ζει για πάντα και να μην πεθάνει ποτέ. Ο Σολομώντας σημείωσε σοφά ότι ο Θεός *«Τα πάντα*

έκαμε καλά εν τω καιρώ εκάστου· και τον κόσμον υπέβαλεν εις την διάνοιαν αυτών, χωρίς ο άνθρωπος να δύναται να εξιχνιάση απ' αρχής μέχρι τέλους το έργον, το οποίον ο Θεός έκαμεν.» (Εκκλ. 3:11) Ο Θεός έθεσε την επιθυμία για αιώνια ζωή στην καρδιά του ανθρώπου, και για το σκοπό αυτό δισεκατομμύρια δολάρια δαπανώνται κάθε χρόνο για υγειονομική περίθαλψη, βιταμίνες και συμπληρώματα διατροφής, ιαματικά λουτρά και προγράμματα επέκτασης της ζωής. Όλα αυτά είναι οφέλιμα σε έναν ή άλλον βαθμό, αλλά κανένας δεν απέδωσε περισσότερο από μια σύντομη, αν και πιο υγιή, επέκταση της ζωής. Μερικοί άνθρωποι έχουν επιλέξει ακόμη και να γίνουν κρυογονικά παγωμένοι όταν πεθάνουν με την ελπίδα ότι οι ιατρικές και επιστημονικές εξελίξεις θα παράσχουν κάποια μέρα ένα μέσο για να τους αναζωογονήσει. Η σκέψη να σταματήσει να υπάρχει είναι γεμάτη με άγχος.

Ο λόγος του Ιησού στο Όρος πρότεινε μια υγιή προσέγγιση στις αγωνίες μας. «25 Διά τούτο σας λέγω, μη μεριμνάτε περί της ζωής σας τι να φάγητε και τι να πίνετε, μηδέ περί του σώματός σας τι να ενδυθήτε· δεν είναι η ζωή τιμιώτερον της τροφής και το σώμα του ενδύματος; 26 Εμβλέψατε εις τα πετεινά του ουρανού, ότι δεν σπείρουσιν ουδέ θερίζουσιν ουδέ συνάγουσιν εις αποθήκας, και ο Πατήρ σας ο ουράνιος τρέφει αυτά· σεις δεν είσθε πολύ ανώτεροι αυτών; 27 Αλλά τις από σας μεριμνών δύναται να προσθέση μίαν πήχην εις το ανάστημα αυτού;» (Ματθ. 6: 25-27) Το άγχος και η ανησυχία για τα χρονικά θέματα είναι μάταια, λέει ο Ιησούς. Δεν προσθέτει τίποτα θετικό στη ζωή μας.

"Επομένως," συνεχίζει ο Ιησούς, "μην ανησυχείτε, λέγοντας: Τι θα φάμε; ή τι θα πίνουμε; ή τι

θα φορέσουμε;” Αν και δεν είναι μέρος των λόγων του Ιησού, ίσως να είμαστε διατεθειμένοι να προσθέσουμε, "Πόσο καιρό θα ζήσουμε;" Αντίθετα, ο Κύριος δηλώνει επίσης: «31 Μη μεριμνήσητε λοιπόν λέγοντες, Τι να φάγωμεν ή τι να πλώμεν ή τι να ενδυθώμεν; 32 Διότι πάντα ταύτα ζητούσιν οι εθνικοί· επειδή εξεύρει ο Πατήρ σας ο ουράνιος ότι έχετε χρείαν πάντων τούτων. 33 Αλλά ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα θέλουσι σας προστεθή. 34 Μη μεριμνήσητε λοιπόν περί της αύριον· διότι η αύριον θέλει μεριμνήσει τα εαυτής· αρκετόν είναι εις την ημέραν το κακόν αυτής.» (εδάφ. 31-34) Αναγνωρίζοντας ότι κάθε μέρα έχει αρκετές δικές της δυσκολίες, η νοουθεσία του Δασκάλου είναι εξαιρετικά σοφή ότι δεν πρέπει να «δανειζόμαστε τα προβλήματα» από το αύριο.

Ο Θεός έχει δώσει πρόσβαση στην αιώνια ζωή μέσω του εξιλαστικού έργου του Υιού του. Επιπλέον, «προσδιώρισεν ημέραν εν ή μέλλει να κρίνη την οικουμένην εν δικαιοσύνη, διά ανδρός τον οποίον διώρισε, και έδωκεν εις πάντας βεβαίωσιν περί τούτου, αναστήσας αυτόν εκ νεκρών». (Πράξεις 17:31) Ο Ιησούς το επιβεβαίωσε αυτό στην προσευχή του που προσέφερε τη νύχτα πριν από τη σταύρωσή του. «1 Ταύτα ελάλησεν ο Ιησούς, και ύψωσε τους οφθαλμούς αυτού εις τον ουρανόν και είπε· Πάτερ, ήλθεν η ώρα· δόξασον τον Υιόν σου, διά να σε δοξάση και ο Υιός σου, 2 καθώς έδωκας εις αυτόν εξουσίαν πάσης σαρκός, διά να δώση ζωήν αιώνιον εις πάντας όσους έδωκας εις αυτόν.» (Κάτα Ιωάννην 17: 1,2) Στον Ιησού δόθηκε «εξουσία πάσης σαρκός» με πρόθεση να δώσει όλες τις ευκαιρίες για αιώνια ζωή.

Η ανάσταση περιλαμβάνει την αποκατάσταση της συνειδητής ταυτότητας ενός ατόμου ή της αίσθησης του εαυτού και την παροχή ενός σώματος όπως επιλέγει ο Θεός. (Α Κορ. 15:38) Για τη συντριπτική πλειοψηφία της ανθρώπινης οικογένειας, αυτό θα τους φέρει πίσω στον οικότοπο της γης σε σαρκώδη σώματα, αν και οι καταστροφές της αμαρτίας, των ασθενειών και της γήρας δεν θα είναι πλέον παρούσες. Αυτό είναι σε αρμονία με αυτό που δήλωσε ο Πέτρος αμέσως μετά την Πεντηκοστή, όταν μίλησε για τον εκείον «τον οποίον πρέπει να δεχθή ο ουρανός μέχρι των καιρών της αποκαταστάσεως πάντων, όσα ελάλησεν ο Θεός απ' αιώνος διά στόματος πάντων των αγίων αυτού προφητών». (Πράξεις 3:21) Το Εβραϊκό και Ελληνικό Λεξικό Strong's ορίζει τη ριζική λέξη, από την οποία μεταφράζεται η λέξις «αποκατάσταση», ως «ανασύσταση (στην υγεία, στο σπίτι ή στην οργάνωση)». Οι ελληνικοί ορισμοί του Thayer περιγράφουν περαιτέρω τη ριζική λέξη ώστε να σημαίνει: "να αποκατασταθεί στην προηγούμενη κατάστασή του». Η ανθρωπότητα θα ανασυσταθεί - αποκατασταθεί- μέσω της διατάξεως του Θεού, με την οποία θα καταργήσει την κατάρρα του θανάτου, θα επιστρέψει τη γη στις συνθήκες της Εδέμ και θα φέρει με αγάπη την ανθρωπότητα στην αιώνια βασιλεία της, μέσω της δίκαιης κυριαρχίας του Υιού του, Χριστού Ιησού.

Ενώ είναι ο σκοπός του Θεού να αναστηθεί η συντριπτική πλειοψηφία της ανθρωπότητας σε ζώες σαρκώδους τελειότητας σε έναν αποκατεστημένο πλανήτη, ένα εκλεκτό "μικρό κοπάδι" θα φτάσει σε μια ένδοξη πνευματική ανάσταση και ένα ουράνιο

σπίτι. (Κάτα Λουκά 12:32) Ο Ιησούς μίλησε για το ουράνιο σπίτι λέγοντας: «2 *Εν τη οικία του Πατρός μου είναι πολλά οικήματα· ει δε μη, ήθελον σας ειπεί· υπάγω να σας ετοιμάσω τόπον·* 3 *και αφού υπάγω και σας ετοιμάσω τόπον, πάλιν έρχομαι και θέλω σας παραλάβει προς εμαυτόν, διά να είσθε και σεις, όπου είμαι εγώ.*» - Κάτα Ιωάν. 14: 2,3

Ο Παύλος μίλησε γι 'αυτό με μεγάλη λαχτάρα: «10 *διά να γνωρίσω αυτόν και την δύναμιν της αναστάσεως αυτού και την κοινωνίαν των παθημάτων αυτού, συμμορφούμενος με τον θάνατον αυτού,* 11 *ίσως καταντήσω εις την εξανάστασιν των νεκρών.* 12 *Ουχί ότι έλαβον ήδη το βραβείον ή έγεινα ήδη τέλειος, τρέχω όμως κατόπιν, ίσως λάβω αυτό, διά το οποίον και ελήφθην υπό του Ιησού Χριστού.* 13 *Αδελφοί, εγώ δεν στοχάζομαι εμαυτόν ότι έλαβον αυτό· αλλ' εν πράττω· τα μεν οπίσω λησμονών, εις δε τα έμπροσθεν επεκτεινόμενος,* 14 *τρέχω προς τον σκοπόν διά το βραβείον της άνω κλήσεως του Θεού εν Χριστώ Ιησού»* (Φιλ 3: 10-14) Η «άνω κλήση» είναι για ένα ουράνιο σπίτι, για όσους είναι «πιστοί μέχρι θανάτου» αναζητώντας για τη δόξα, τιμή και την αθανασία». - Αναθ. 2:10• Rom. 2:7

Για εκείνους τους λίγους που ζουν αφιερωμένες χριστιανικές ζωές στην υπηρεσία του Κυρίου, η ανάσταση θα τους παράσχει λαμπρά πνευματικά σώματα. «51 *Ιδού, μυστήριον λέγω προς εσάς· πάντες μεν δεν θέλομεν κοιμηθή, πάντες όμως θέλομεν μεταμορφωθή,* 52 *εν μιά στιγμή, εν ριπή οφθαλμού, εν τη εσχάτη σάλπιγγι· διότι θέλει σαλπίσει, και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι, και ημείς θέλομεν μεταμορφωθή.* 53 *Διότι πρέπει το φθαρτόν τούτο να*

ενδυθή αφθαρσίαν, και το θνητόν τούτο να ενδυθή αθανασίαν.» - Α' Κορ. 15: 51-53

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Μία από τις πιο συνηθισμένες παρερμηνείες που σχετίζονται με την ανάσταση είναι ότι συμβαίνει αμέσως μετά τον θάνατο του καθενός. Ακούμε συχνά σε κηδείες που ο αποθανών είναι τώρα στον ουρανό κοιτάζοντάς μας από ψηλά. Αυτή είναι η γενικευμένη έννοια της ανάστασης, αλλά δεν είναι αυτό που διδάσκουν οι Γραφές. Μαθαίνουμε πολλά όσον αφορά το χρονικό σημείο της ανάστασης από το γεγονός ότι ο Ιησούς έγειρε τον Λάζαρο από τους νεκρούς. (Κατά Ιωάννην 11: 1-44) Ο Λάζαρος είχε γίνει αρκετά άρρωστος. Ένας αγγελιοφόρος στάλθηκε από την οικογένειά του για να προειδοποιήσει τον Ιησού για τη σοβαρότητα της κατάστασης. Προκειμένου να διδάξει ένα ισχυρό μάθημα, ο Ιησούς δεν ενήργησε αμέσως. Η ασθένεια του Λάζαρου συνέχισε να προχωράει και πέθανε. Πέρασαν τέσσερις ακόμη μέρες μέχρι να φτάσει ο Κύριος για να παρηγορήσει την οικογένεια του Λαζάρου. Η αδελφή του Μάρθα συνάντησε τον Ιησού όταν έφτασε και η συζήτησή τους καταγράφηκε για εμάς.

«21 Είπε λοιπόν η Μάρθα προς τον Ιησούν· Κύριε, εάν ήσο εδώ, ο αδελφός μου δεν ήθελεν αποθάνει. 22 Πλην και τώρα εξεύρω ότι όσα ζητήσης παρά του Θεού, θέλει σοι δώσει ο Θεός. 23 Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς· Ο αδελφός σου θέλει αναστηθή. 24 Λέγει προς αυτόν η Μάρθα· Εξεύρω ότι θέλει αναστηθή εν τη αναστάσει εν τη εσχάτη ημέρα. 25 Είπε προς αυτήν ο Ιησούς· Εγώ είμαι η ανάστασις και η ζωή· ο πιστεύων εις

εμέ, και αν αποθάνη, θέλει ζήσει· 26 και πας όστις ζη και πιστεύει εις εμέ δεν θέλει αποθάνει εις τον αιώνα. Πιστεύεις τούτο; 27 Λέγει προς αυτόν· Ναι, Κύριε, εγώ είπιστευσα ότι συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, ο ερχόμενος εις τον κόσμον.» - εδάφ. 21-27

Τα λόγια της Μάρθας είναι πολύ χρήσιμες για το πότε συμβαίνει η ανάσταση. Όταν της είπαν ότι ο Λάζαρος θα αναστηθεί ξανά είπε: «Ξέρω ότι θα αναστηθεί ξανά στην ανάσταση την τελευταία μέρα». Δεν είπε ότι ο αδελφός της ήταν στον ουρανό, ούτε ότι αναστήθηκε ήδη. Επιβεβαίωσε την πεποίθηση ότι η ανάσταση συμβαίνει «την τελευταία μέρα». Ο Ιησούς, νωρίτερα στη διακονία του, προσδιόρισε σαφώς την «τελευταία ημέρα» ως την εποχή που θα επέστρεφε για να εγείρει τους νεκρούς και να τους αναστήσει. (Κάτα Ιωάννην 6: 39,40,44,54) Εξετάστε μερικές άλλες γραφές σχετικά με αυτό το σημείο.

Ο Απόστολος Παύλος εξετάζει το χρονοδιάγραμμα της ανάστασης, σημειώνοντας ότι συμβαίνει κατά τη δεύτερη έλευση του Ιησού. «13 Δεν θέλω δε να αγνοήτε, αδελφοί, περί των κεκοιμημένων, διά να μη λυπήσθε καθώς και οι λοιποί οι μη έχοντες ελπίδα. 14 Διότι εάν πιστεύωμεν ότι ο Ιησούς απέθανε και ανέστη, ούτω και ο Θεός τους κοιμηθέντας διά του Ιησού θέλει φέρει μετ' αυτού. 15 Διότι τούτο σας λέγομεν διά του λόγου του Κυρίου, ότι ημείς οι ζώντες, όσοι απομένομεν εις την παρουσίαν του Κυρίου, δεν θέλομεν προλάβει τους κοιμηθέντας· 16 επειδή αυτός ο Κύριος θέλει καταβή απ' ουρανού με κέλευσμα, με φωνήν αρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεού, και οι αποθανόντες εν Χριστώ θέλουσιν αναστηθή πρώτον.» (Α Θεσσ.4: 13-16) Εδώ ο Παύλος αναφέρεται σαφώς στους νεκρούς ως μια κατάσταση

που ομοιάζει με τον ύπνο και ότι η αφύπνιση και η ανάστασή τους συμβαίνουν τη στιγμή που θα επανέλθει ο Χριστός.

Περαιτέρω σε αυτό το σημείο είναι η αντίδραση του Παύλου σε εκείνους που αντετίθεντο στις διδασκαλίες του. Μερικοί , ενεργά αντιτιθέμενοι σε αυτόν, προωθούσαν περίεργες νέες ιδέες. Η απάντησή του στην πρόκληση είναι σαφής. Στον Τιμόθεο έστειλε αυτή τη σοφή συμβουλή: *«16 Τας δε βεβήλους ματαιοφωνίας φεύγε· διότι θέλουσι προχωρήσει εις πλειοτέραν ασέβειαν, 17 και ο λόγος αυτών θέλει κατατρώγει ως γάγγραινα· εκ των οποίων είναι ο Υμέναιος και ο Φιλητός, 18 οίτινες απεπλανήθησαν από της αληθείας, λέγοντες ότι έγεινεν ήδη η ανάστασις, και ανατρέπουσι την πίστιν τινών.»* (Β' Τιμ.2: 16-18) Η μεγάλη παρέκκλιση από την αλήθεια ήταν το λάθος να λέμε ότι η ανάσταση έλαβε ήδη χώρα. Σαφώς η ανάσταση συμβαίνει σε συνδυασμό με την επιστροφή του Χριστού και όχι πριν.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΝΕΚΡΩΝ VS. Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Υπάρχει μια διάκριση που πρέπει να γίνει μεταξύ της «ανάστασης» των νεκρών και της «ανάστασης». Για παράδειγμα, τα περιστατικά του Ιλιά που έγειρε τη χήρα του γιου του Ζαρέφαθ, ο Ιησούς που έγειρε την κόρη του Ιαΐρου, αλλά και την χήρα του γιου του Νάιν, καθώς και τον Λάζαρο, συχνά δίδονται ως παραδείγματα της ανάστασης. Ενώ μπορεί να δώσουν εικόνα για την ανάσταση, είναι πιο ακριβές από γραπτού λόγου να αναφερθού,ε σε αυτά τα γεγονότα ως εγέρσεις ή αφυπνίσεις από τους νεκρούς. Στο αρχαίο ελληνικό κείμενο της Καινής Διαθήκης, δύο ξεχωριστές λέξεις

μεταφράζονται στη σημερινή μας γλώσσα ως "ανάστασις" και "έγερσις".

Το "Ανάστασις" σημαίνει "να σηκωθεί και πάλι κάποιος". Αντίθετα, το «εγείρω» σημαίνει "να ξυπνάω ή να αναζωογονώ". Είναι κρίσιμο να σημειωθεί ότι η χήρα του γιου του Ζαρέφαθ, η κόρη του Ιάιρου, η χήρα του γιου του Νάιν και ο Λάζαρος, πέθαναν πάλι όλοι τελικά. Η «έγερση» του νεκρού σημαίνει να εγείρει από τον ύπνο του θανάτου. Μπορεί ή όχι να είναι μόνιμη ανάλογα με το χρονικό σημείο της αφύπνισης. Το να δηλώσουμε απλώς το θέμα, η έγερση των νεκρών είναι απλώς το πρώτο βήμα της ανάστασής τους.

Σε αυτό το σημείο σημειώνουμε τις συνέπειες του μαθήματος του Ιησού στους Σαδδουκαίους σχετικά με την ανάσταση. «35 οι δε καταξιωθέντες να απολαύσωσιν εκείνον τον αιώνα και την εκ νεκρών ανάστασιν ούτε νυμφεύουσιν ούτε νυμφεύονται· 36 διότι ούτε να αποθάνωσι πλέον δύνανται· επειδή είναι ισάγγελοι και είναι υιοί του Θεού, όντες υιοί της αναστάσεως.» (Κάτα Λουκάν 20: 35,36) Δύο σημεία στα λόγια του Κυρίου μας είναι ιδιαίτερα εντυπωσιακά. Πρώτον, κάποιος πρέπει να είναι "άξιος" για να πετύχει την ανάσταση. Αυτό είναι αρκετά ξεχωριστό από τη γενική αφύπνιση που όλοι στους τάφους τους θα βιώσουν -- αντάξιοι ή όχι. (Κάτα Ιωάννην 5: 25-29) Δεύτερον, αυτοί που πετύχουν την ανάσταση --δηλαδή, μιαν πλήριν έργερσιν από την εν τω Αδάμ πτώσιν με πρόθυμη υπακοή στους δίκαιους νόμους του Θεού- θα αποκτήσουν αιώνια ζωή. Αυτά, λέει ο Ιησούς, "δεν μπορούν πλέον να πεθάνουν". Έτσι, η ανάσταση με την πληρέστερη έννοια της θεωρείται αιώνια, ενώ μια απλή

έγερση από τους νεκρούς, μπορεί να είναι μόνο προσωρινή.

Αφού είναι έτσι τα πράγματα, η πρώτη αληθινή και πλήρης ανάσταση από τους νεκρούς ήταν όταν ο Ιησούς αναστήθηκε την τρίτη ημέρα μετά τη σταύρωσή του. Οι Γραφές δηλώνουν ξεκάθαρα αυτό. «*1 Σας φανερόνω δε, αδελφοί, το ευαγγέλιον, το οποίον εκήρυξα προς εσάς, το οποίον και παρελάβετε, εις το οποίον και ίστασθε, 2 διά του οποίου και σώζεσθε, τίνι τρόπω σας εκήρυξα αυτό, αν φυλάττητε αυτό, εκτός εάν επιστεύσατε ματαίως. 3 Διότι παρέδωκα εις εσάς εν πρώτοις εκείνο, το οποίον και παρέλαβον, ότι ο Χριστός απέθανε διά τας αμαρτίας ημών κατά τας γραφάς, 4 και ότι ετάφη, και ότι ανέστη την τρίτην ημέραν κατά τας γραφάς.*» ...«*και αυτός είναι η κεφαλή του σώματος, της εκκλησίας· όστις είναι αρχή, πρωτότοκος εκ των νεκρών, διά να γείνη αυτός πρωτεύων εις τα πάντα.*» (Α Κορ. 15: 1-4• Κολοσσαίος 1:18) Τέλος, σημειώνουμε το χαιρετισμό του Ιωάννη του Αποκαλυπτή «*από του Ιησού Χριστού, όστις είναι ο μάρτυς ο πιστός, ο πρωτότοκος εκ των νεκρών και ο άρχων των βασιλέων της γης. Εις τον αγαπήσαντα ημάς και λούσαντα ημάς από των αμαρτιών ημών με το αίμα αυτού.*» -Αποκ.1: 5

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΑΝΑΣΤΑΘΕΙ;

Ο Ιησούς δήλωσε ότι ο Πατέρας ενεπιστεύθη κάθε κρίση σ 'αυτόν. Είμαστε πολύ ενθαρρυνμένοι να γνωρίζουμε ότι αυτός που θα κρίνει την ανθρωπότητα είναι ο ίδιος που έδωσε τη ζωή του γι 'αυτήν. Ο Ιησούς δήλωσε: «*26 Διότι καθώς ο Πατήρ έχει ζωήν εν εαυτώ, ούτως έδωκε και εις τον Υιόν να έχη ζωήν εν εαυτώ· 27 και εξουσίαν έδωκεν εις αυτόν να κάμνη και κρίσιν, διότι*

είναι Υιός ανθρώπου. 28 Μη θαυμάζετε τούτο· διότι έρχεται ώρα, καθ' ην πάντες οι εν τοις μνημείοις θέλουσιν ακούσει την φωνήν αυτού, 29 και θέλουσιν εξέλθει οι πράξαντες τα αγαθά εις ανάστασιν ζωής, οι δε πράξαντες τα φαύλα εις ανάστασιν κρίσεως.» (Κάτα Ιωάννη 5: 26-29) Ο Παύλος μίλησε αρμονικά με τα λόγια του Ιησού όταν υπερασπίστηκε τον εαυτό του μπροστά στον Φελίξ: «14 Ομολογώ δε τούτο εις σε, ότι κατά την οδόν, την οποίαν ούτοι λέγουσιν αίρεσιν, ούτω λατρεύω τον Θεόν των πατέρων μου, πιστεύων εις πάντα τα γεγραμμένα εν τω νόμω και εν τοις προφήταις, 15 ελπίδα έχων εις τον Θεόν, την οποίαν και αυτοί ούτοι προσμένουσιν, ότι μέλλει να γείνη ανάστασις νεκρών, δικαίων τε και αδίκων». - Πράξεις 24: 14,15

Ο Παύλος δήλωσε με σαφήνεια: «21 Διότι επειδή ο θάνατος ήλθε δι' ανθρώπου, ούτω και δι' ανθρώπου η ανάστασις των νεκρών. 22 Επειδή καθώς πάντες αποθνήσκουσιν εν τω Αδάμ, ούτω και πάντες θέλουσι ζωοποιηθή εν τω Χριστώ.» (Α Κορ. 15: 21,22) Όλοι πεθαίνουν «στον Αδάμ» -- λόγω της κληρονομημένης αμαρτίας, κανένας δεν ξεφεύγει από την ποινή του θανάτου. Όλοι θα ζωοποιηθούν επίσης «στον Χριστό» ή «σε ένωση με τον Χριστό» σύμφωνα με την Καινή Διαθήκη του Ουίλιαμς (Williams New Testament). Αυτή η ένδοξη ευκαιρία για "όλη" την ανθρωπότητα είναι εγγυημένη από το γεγονός ότι ο Χριστός «έδωκεν εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην εν ωρισμένοις καιροίς». - Α' Τιμ. 2: 6

Το «εν ωρισμένοις καιροίς», που είναι προς όφελος της θυσίας-αντίλυτρου του Ιησού που πρέπει να ληφθεί, φαίνεται στα επόμενα εδάφια της επιστολής Α'

Κορινθίους 15 ως έχοντας δύο μέρη. "Έκαστος όμως κατά την ιδίαν αυτού τάξιν", λέγει ο Παύλος. «Χριστός είναι η απαρχή, έπειτα όσοι είναι του Χριστού εν τη παρουσία αυτού· 24 Υστερον θέλει είσθαι το τέλος, όταν παραδώση την βασιλείαν εις τον Θεόν και Πατέρα, όταν καταργήση πάσαν αρχήν και πάσαν εξουσίαν και δύναμιν. 25 Διότι πρέπει να βασιλεύη εωσού θέση πάντας τους εχθρούς υπό τους πόδας αυτού. 26 Έσχατος εχθρός καταργείται ο θάνατος» (εδάφ. 23-26) Οι "απαρχές" είναι η εκκλησία του Χριστού, το συμβολικό σώμα του των "πολλών μελών". (Α' Κοριν. 12:12• Ιακ. 1:18) Εκείνοι που είναι δεύτεροι, με τη σειρά του χρόνου, να συμμετάσχουν στην ανάσταση είναι το υπόλοιπο της ανθρωπότητας, το οποίο θα καλέσει από τους τάφους τους, αφού ολοκληρωθεί η τάξη "πρώτων καρπών".

Ορισμένοι αμφισβητούν την ολόπλευρη ποιότητα της εξιλέωσης του Ιησού. Δύο εδάφια αναφέρονται ως απόδειξη του περιορισμένου πεδίου εφαρμογής της. "Ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε διά να υπηρετηθή, αλλά διά να υπηρετήση και να δώση την ζωήν αυτού λύτρον αντί πολλών."...«Διότι καθώς διά της παρακοής του ενός ανθρώπου οι πολλοί κατεστάθησαν αμαρτωλοί, ούτω και διά της υπακοής του ενός οι πολλοί θέλουσι κατασταθή δίκαιοι.» (Μάθ. 20:28• Ρωμ. 5:19) Το επιχείρημα που έγινε ήταν ότι ο Ιησούς πέθανε για "πολλούς" αλλά όχι για "όλους", και η διάκριση είναι συχνά ότι αυτός πέθανε για τους δίκαιους και όχι για τους αμαρτωλούς, οι οποίοι μερικές φορές αναφέρονται περιφρονημένα ως οι «άπλυτες μάζες». Απορρίπτουμε τόσο το επιχείρημα όσο και την επαίσχυντη στάση της καρδιάς που συνδέεται με αυτό.

Ο όρος "πολλοί" είναι η κρίσιμη λέξη στην οποία εξαρτάται αυτό το επιχείρημα. Αναγνωρίζεται με την ελληνική έκφραση «οι πολλοί», που σημαίνει «οι μάζες της κοινωνίας» - δηλαδή, οι άνθρωποι, οι πολλοί. Δεν υποδηλώνει κανένα συγκεκριμένο ή περιορισμένο αριθμό, αλλά είναι ανοιχτή. Ωστόσο, το πιο σημαντικό, το συγκεκριμένο στο κεφάλαιο 5 των Ρωμαίων δείχνει σαφώς ότι ο Ιησούς πέθανε για όλους, επειδή όλοι ήταν αμαρτωλοί και έτσι το όφελος από το αντίλυτρον θα είναι για όλους. *«Ενώ ήμασταν ακόμα αμαρτωλοί, ο Χριστός πέθανε για μας»... "Καθώς λοιπόν δι' ενός αμαρτήματος ήλθε κατάκρισις εις πάντας ανθρώπους, ούτω και διά μιας δικαιοσύνης ήλθεν εις πάντας ανθρώπους δικαίωσις εις ζωήν."* (Ρωμ. 5: 8,18) Ο Πέτρος προσθέτει: *"Επειδή και ο Χριστός άπαξ έπαθε διά τας αμαρτίας, ο δίκαιος υπέρ των αδίκων, διά να φέρη ημάς προς τον Θεόν, θανατωθείς μεν κατά την σάρκα, ζωοποιηθείς δε διά του πνεύματος."* - Α' Πετ. 3:18

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Για να μην ξεχάσουμε ότι η θα συμβεί η ανάσταση, θα στραφούμε στα λόγια του Δασκάλου. Ο Ιησούς δίδαξε μεγάλη δύναμη και εξουσία. Θυμίζοντας ξανά τη σκηνή της αντιπαράθεσής του με τους Σαδδουκαίους, σκεκόμαστε με δέος από την απλότητα και την εκπληκτική αλήθεια της διδασκαλίας του. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως , οι Σαδδουκαίοι δεν πίστευαν στην ανάσταση. Η απάντηση του Ιησού τους αποσιώπησε αμέσως. Παραθέτοντας από την εξιστόριση του Ματθαίου για την ίδια συνάντηση διαβάζουμε: *«31 Περί δε της αναστάσεως των νεκρών δεν ανεγνώσατε το ρηθέν προς εσάς υπό του Θεού, λέγοντος· 32 Εγώ είμαι ο*

Θεός του Αβραάμ και ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ; δεν είναι ο Θεός Θεός νεκρών, αλλά ζώντων. 33 Και ακούσαντες οι όχλοι, εξεπλήττοντο διά την διδαχήν αυτού.» (Ματθ. 22: 31-33) Οι λόγοι που ο Ιησούς είπε ότι διάβασαν οι Ιουδαίοι και ισχυρίστηκαν σωστά για τον Θεό τους ήταν ότι ήταν ο Θεός του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ. Μάλιστα, αυτά τα λόγια, τα είχε μιλήσει πολλούς αιώνες νωρίτερα ο Θεός στον Μωυσή στον φλεγόμενο θάμνο. Ο Μωυσής ήταν τόσο φοβισμένος από το γεγονός ότι ο Θεός του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβου μιλούσε μαζί του τώρα, «έκρυνε το πρόσωπό του». Εξ. 3: 3-6

Ο Αβραάμ, ο Ισαάκ και ο Ιακώβ ήταν από καιρό νεκροί μέχρι την εποχή της συνάντησης του Μωυσή και ακόμη περισσότερο μέχρι την εποχή του Ιησού. Και όμως οι Εβραίοι, συμπεριλαμβανομένων των Σαδδουκαίων, υποστήριζαν δικαίως ότι ο Θεός τους ήταν ίδιος με εκείνον των προγόνων τους. Έτσι ο Ιησούς συνόψισε καλύτερα το θέμα: «Δεν είναι ο Θεός των νεκρών, αλλά των ζώντων.» Σε αυτή την αδιαμφισβήτητη βάση, αυτοί οι πατριάρχες θα εγερθούν από τον τάφο και θα αναστηθούν στην αιώνια ζωή, όχι πλέον «νεκροί», αλλά «ζωντανοί» για άλλη μια φορά υπο την εύνοια του Θεού.

ΜΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΚΕΨΗ

Μας αρέσει ιδιαίτερα ο εργάσιμος ορισμός της αιώνιας ζωής που έδωσε ο Ιησούς. *"Αύτη δε είναι η αιώνιος ζωή, το να γνωρίζωσι σε τον μόνον αληθινόν Θεόν και τον οποίον απέστειλας Ιησούν Χριστόν."* (Κάτα Ιωάννη 17: 3) Το άπειρο μυαλό του Θεού, Πατέρα και Δημιουργού μας, θα μας ανοίξει τους θησαυρούς της

γνώσης και της σοφίας, της αγάπης και του φωτός, στους αιώνιους χρόνους της δόξας που θα έρθουν σύντομα. (Εφεσ.2: 7) Επί του παρόντος, ο Παύλος είπε ότι *«Διότι τώρα βλέπομεν διά κατόπτρου αινιγματωδώς, τότε δε πρόσωπον προς πρόσωπον· τώρα γνωρίζω κατά μέρος, τότε δε θέλω γνωρίσει καθώς και εγνωρίσθην.»* - Α' Κορ. 13:12

Ο Ιακώβ κι ο Ησαύ

Εδάφια κλειδιά: «Και είπε ο Κύριος προς αυτήν, Δύο έθνη είναι εν τη κοιλία σου· και δύο λαοί θέλουσι διαχωρισθή από των εντοσθίων σου· και ο εις λαός θέλει είσθαι δυνατώτερος του άλλου λαού· και ο μεγαλύτερος θέλει δουλεύσει εις τον μικρότερον.» - Γένεση 25:23

Επιλεγμένα εδάφια: Γένεση 25:19-34

Η σύζυγος του Ισαάκ, η Ρεβέκκα, παρέμεινε άτεχνη για πολλά χρόνια, και αυτό τον ανησυχούσε. Η υπόσχεση του Θεού για τον πατέρα του Ισαάκ Αβραάμ ήταν, «εν τω σπέρματί σου θέλουσιν ευλογηθή πάντα τα έθνη της γής». (Γεν. 22: 15-18) Ο Ισαάκ προσευχήθηκε στον Θεό για την έλλειψη ενός «σπέρματος» ή γιου, μέσω του οποίου θα ευλογούνταν όλα τα έθνη της γης. Ο Θεός άκουσε την προσευχή του Ισαάκ και η σύζυγός του Ρεβέκκα συνέλαβε τα δίδυμα. - Γεν. 25:21

Κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης της Ρεβέκκα, «τα μωρά χτυπούσαν ο ένας τον άλλον μέσα της και είπε: Γιατί συμβαίνει αυτό σε μένα;» Προσευχήθηκε στον Θεό και εκείνος απάντησε λέγοντας: "Δύο έθνη βρίσκονται στη μήτρα σου" (εδάφ. 22,23) Στην εποχή της Παλαιάς Διαθήκης ο

πρωτότοκος γιος ελάμβανε ορισμένα προνόμια και ευθύνες, που αναφέρονται ως « πρωτοτόκια», και συνήθως ελάμβανε ένα διπλό μερίδο της κληρονομιάς. (Γεν, 43:33· Δευτ. 21: 15-17) Η απάντηση ωστόσο του Θεού στην προσευχή της Ρεβέκκα ήταν ότι "ο μεγαλύτερος θα υπηρετήσει τον νεότερον".

Ο Απόστολος Παύλος αναφέρθηκε σε αυτό το περιστατικό. Όσον αφορά τα δίδυμα που ήταν στην κοιλιά της Ρεβέκκας, είπε, *«10 Και ουχί μόνον τούτο, αλλά και η Ρεβέκκα, ότε συνέλαβε δύο εξ ενός ανδρός, Ισαάκ του πατρός ημών· 11 διότι πριν έτι γεννηθώσι τα παιδιά, και πριν πράξωσί τι αγαθόν ή κακόν, διά να μένη ο κατ' εκλογήν προορισμός του Θεού, ουχί εκ των έργων, αλλ' εκ του καλούντος, 12 ερρέθη προς αυτήν ότι ο μεγαλύτερος θέλει δουλεύσει εις τον μικρότερον, 13 καθώς είναι γεγραμμένον· Τον Ιακώβ ηγάπησα, τον δε Ησαύ εμίσησα. 14 Τι λοιπόν θέλομεν ειπεί; Μήπως είναι αδικία εις τον Θεόν; μη γένοιτο.»* - Ρωμ. 9: 10-14

Ο Παύλος παραπέμπει στο γεγονός ότι ο Ιακώβ και ο Ησαύ ήταν μια εικόνα ή μια εικόνα. Το έθνος του Ισραήλ ήταν κατ 'ουσίαν «πρωτότοκος», όπως ήταν ο Ησαύ. Ο Θεός έδωσε προηγουμένως στο Ισραήλ τις υποσχέσεις του, μέσω της Διαθήκης του Νόμου που σύναψε μαζί τους και, αργότερα, στέλνοντας τον μοναδικό του γιο Ιησού σε αυτούς ως τον Μεσσία τους. Γενικά, το εβραϊκό έθνος ήταν ανυπάκουστο προς τον Θεό και μόνο λίγοι, κατά την εποχή της πρώτης έλευσης του Ιησού, τον είχαν δέχτει ως τον Μεσσία και τον Απολυτρωτή τους. - Κάτα Ιωάννην 1: 11,12

Ο Παύλος εξηγεί ότι οι Εθνικοί, όπως και ο Ιακώβ, δεν ήταν "πρωτότοκοι". *«30 Τι λοιπόν θέλομεν ειπεί; Ότι τα έθνη τα μη ζητούντα δικαιοσύνην έφθασαν*

εις δικαιοσύνην, δικαιοσύνην δε την εκ πίστεως, 31 ο δε Ισραήλ ζητών νόμον δικαιοσύνης, εις νόμον δικαιοσύνης δεν έφθασε. 32 Διά τι; Επειδή δεν εξήτει αυτήν εκ πίστεως, αλλ' ως εκ των έργων του νόμου· διότι προσέκοψαν εις τον λίθον του προσκόμματος.» Διότι δεν την ακολουθούσαν με πίστη, αλλά σαν να ήταν από έργα .» - Ρωμ, 9: 30-32

Σε ολόκληρο το κεφάλαιο 11 των Ρωμαίων, ο Παύλος εξηγεί ότι παρόλο που ο Θεός απέρριψε το φυσικό Ισραήλ, ήταν για περιορισμένο χρονικό διάστημα, ενώ η τάξη της Εκκλησίας καλείται και αποδεικνύεται πιστή μέχρι θανάτου. Ο Παύλος μας προειδοποιεί να μην είμαστε αλαζόνες, ούτε να υπερηφανευόμαστε επειδή ακούσαμε και αποδεχθήκαμε την ουράνια κλήση, ενώ πολλοί άλλοι, συμπεριλαμβανομένου του φυσικού Ισραήλ, είναι τυφλοί σε αυτό το θαυμαστό προνόμιο.

Όταν η νύφη του Χριστού είναι πλήρης, τότε, μέσα από το έλεος του Θεού, το φυσικό Ισραήλ θα αποκατασταθεί πλήρως, και θα αποτελέσει παράδειγμα ευλογίας για όλους. Η ανθρωπότητα θα πει, «Έλθετε και ας αναβώμεν εις το όρος του Κυρίου, εις τον οίκον του Θεού του Ιακώβ και θέλει διδάξει ημάς τας οδούς αυτού, και θέλομεν περιπατήσκει εν ταις τρίβοις αυτού.» Στους Ιουδαίους ο λαός θα πει: «Θα πάμε μαζί σας · επειδή έχουμε ακούσει ότι ο Θεός είναι μαζί σας». - Ισ. 2: 1-3• Ζαχ. 8:23

Η εξαπάτηση του Ιακώβ

Εδάφιο κλειδί: «22 Και επλησίασεν ο Ιακώβ εις τον Ισαάκ τον πατέρα αυτού· ο δε εψηλάφησεν αυτόν, και είπεν, Η μεν φωνή είναι φωνή Ιακώβ, αι δε χείρες, χείρες Ησαύ. 23 Και δεν εγνώρισεν αυτόν, διότι αι χείρες αυτού ήσαν ως αι χείρες Ησαύ αδελφού αυτού, δασύτριχοι· και ευλόγησεν αυτόν.» - Γένεση 27: 22,23

Επιλεγμένα εδάφια: Γένεση 27:1-29

Οι Υιοί του Ισαάκ και της Ρεβέκκα «27 *Ηύξησαν*» και «έγεινεν ο μεν Ησαύ άνθρωπος έμπειρος εις το κυνήγιον, άνθρωπος του αγρού· ο δε Ιακώβ, άνθρωπος απλούς, κατοικών εν σκηναίς. 28 Και ο μεν Ισαάκ ηγάπα τον Ησαύ, διότι το κυνήγιον ήτο τροφή εις αυτόν· η δε Ρεβέκκα ηγάπα τον Ιακώβ.» - Γεν. 25: 27,28

Μια μέρα, «29 *εμαγείρευε δε ο Ιακώβ μαγείρευμα· και ήλθεν ο Ησαύ εκ του αγρού και ήτο αποκαμωμένος· 30 και είπεν ο Ησαύ προς τον Ιακώβ, Δος μοι, παρακαλώ, να φάγω από το κόκκινον, το κόκκινον τούτο, διότι είμαι αποκαμωμένος· διά τούτο εκλήθη το όνομα αυτού, Εδώμ. 31 Και είπεν ο Ιακώβ, Πώλησόν μοι σήμερον τα πρωτοτόκιά σου. 32 Και ο Ησαύ είπεν, Ιδού, εγώ υπάγω να αποθάνω, και τι με ωφελούσι ταύτα τα πρωτοτόκια; 33 Και είπεν ο Ιακώβ, Ομοσόν μοι σήμερον· και ώμοσεν εις αυτόν· και επώλησε τα πρωτοτόκια αυτού εις τον Ιακώβ.» - εδάφ. 29-33*

Έχει προταθεί μια σκέψη ότι στην αρχαιότητα ήταν ένα έθιμο ότι ο μεγαλύτερος γιος της οικογένειας θα γιορτάζει την επέτειο της γέννησης ενός διάσημου προγόνου με νηστεία. Το να «σπάσει» όμως ο πρωτότοκος υιός τη νηστεία σε αυτή την ξεχωριστή ημέρα θα σήμαινε ουσιαστικά την αποποίησης των προνομίων του ως του πρωτότοκου υιού. Εάν ένα τέτοιο έθιμο ηκολουθείτο εκείνη την εποχή, θα μπορούσε να σημαίνει ότι όταν ο Ιακώβ είπε στον Εσάου: "Όμοσόν μοι πρώτον", προειδοποιούσε στην πραγματικότητα τον Ησαύ ότι αυτό που έκαμνε ήταν να «σπάει» τη νηστεία του και να αποποιείται των προνομίων του. Παρά την προειδοποίηση του Ιακώβ, ο Ησαύ ορκίστηκε και παραιτήθηκε από τα πρωτοτόκια του.

Φαίνεται ότι ο Ησαύ δεν είπε ποτέ στον πατέρα του, τον Ισαάκ, ότι είχε παραιτηθεί από τα πρωτοτόκια του. Χρόνια αργότερα, *«και αφού εγήρασεν ο Ισαάκ, και οι οφθαλμοί αυτού ημβλύνθησαν, ώστε δεν έβλεπεν, εκάλεσεν Ησαύ τον υιόν αυτού τον μεγαλύτερον. Ο Ισαάκ του είπε έξελθε εις την πεδιάδα και κυνήγησόν μοι κυνήγιον· και κάμε μοι εδέσματα καθώς αγαπώ, και φέρε μοι να φάγω, διά να σε ευλογήση η ψυχή μου πριν αποθάνω.»* - Γεν. 27: 1-4

Πήρε το αντί της Ρεβέκκα αυτή η συζήτηση και πήρε την κατασταση στα χέρια της. Συνωμότησε για να εξαπατήσει τον Ισαάκ βοωθώντας τον Ιακώβ να μιμηθεί τον Ησαύ. Αν και αυτή την εξαπάτηση τη δημιούργησε η Ρεμπέκα, ο Ιακώβ συμπορεύτηκε με αυτή και ανησυχούσε μόνο για το αν θα πιαστεί. Το κόλπο ήταν επιτυχές και ο Ιακώβ έλαβε την ευλογία του Ισαάκ που προοριζόταν για τον...Ησαύ. - εδάφ. 5-29

Όταν ο Θεός είπε στην Ρεμπέκα πριν γεννηθούν τα δίδυμα, «ο μεγαλύτερος θα υπηρετήσει τον νεώτερο», το εννοούσε. (Γένεση 25:23) Δεν χρειαζόταν τις εξαπατήσεις της ούτε τα ψέματα του Ιακώβ στον πατέρα του. Σκεφτόμενος ότι «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα» υπήρξε παγίδα από την αρχή του χρόνου. Ας μην παραπλανηθούμε από αυτή την ψευδή συλλογιστική. Ο Κύριος τα έχει όλα υπο έλεγχο.

Δεν θα ευλογήσει τις λανθασμένες προσπάθειές μας να ψευστούμε, να εξαπατήσουμε ή να κλέψουμε για να πάρουμε αυτό που πιστεύουμε ότι είναι δικαιωματικά σωστά δικό μας. Τόσο η Ρεβέκκα όσο και ο Ιακώβ πλήρωσαν υψηλό τίμημα για τις πράξεις τους. Δεν θα έβλεπε τον Ιακώβ για τα επόμενα είκοσι χρόνια και θα εξαπατηθεί ο Ιακώβ από τον Λαβάν, τον θείο του και τον μελλοντικό του πεθερό!

Πρέπει να αναπτύξουμε εμπιστοσύνη στον Θεό σε όλες τις καταστάσεις, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει την απώλεια των γήινων πλεονεκτημάτων ή τη φήμη μας μεταξύ άλλων. Ο Απόστολος Παύλος έμαθε ότι η χάρη του Θεού ήταν επαρκής γι' αυτόν, έτσι έγραψε: «Με άκραν λοιπόν ευχαρίστησιν θέλω καυχηθῆ μάλλον εις τας αδυναμίας μου, διά να κατοικήσῃ ἐν ἐμοί ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ. 10 Ὅθεν ευαρεστοῦμαι ἐἰς τας αδυναμίας, ἐἰς τας ὑβρεις, ἐἰς τας ανάγκας, ἐἰς τοὺς διωγμούς, ἐἰς τας στενοχωρίας, ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ· διότι ὅταν ἡμῶι ἀδύνατος, τότε εἶμαι δυνατός.» (Β Κορ. 12: 9,10) Και «εἴθε να σὰς κάμῃ τελείους ἐἰς παν ἔργον ἀγαθόν, διά να ἐκτελήτε τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ». - Εβρ. 13:21

Το όνειρο του Ιακώβ

Εδάφιο κλειδί: *«Και εξεγερθείς ο Ιακώβ εκ του ύπνου αυτού, είπε, Βέβαια ο Κύριος είναι εν τω τόπω τούτω, και εγώ δεν ήξευρον.» - Γένεση 28:16*

Επιλεγμένα εδάφια: *Γένεση 28:10-22*

Αφού ο Ισαάκ έδωσε την ευλογία του στον Ιακώβ, θύμωσε ο Ησαύ και είπε ότι αφού πεθάνει ο πατέρας του, θα σκότωνε τον αδελφό του. (Γένεση 27:41) Όταν η μητέρα τους Ρεβέκκα το έμαθε αυτό, έδωσε εντολή στον Ιακώβ να φύγει στον αδελφό της Λάβαν και να μείνει εκεί. Μετά, όταν ο θυμός του Ησαύ θα υποχωρούσε ήλπιζε, αυτή θα ενημέρωνε τον Ιακώβ για να επιστρέψει. - εδαφ. 42-45

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του Ιακώβ προς τον θείο του Λάβαν, σταμάτησε ένα βράδυ σε ένα συγκεκριμένο μέρος, χρησιμοποιώντας μερικές πέτρες σαν μαξιλάρι, και πήγε για ύπνο. Ενώ κοιμόταν ο Ιακώβ «είδεν ενύπνιον, και ιδού, κλίμαξ εστηριγμένη εις την γην, της οποίας η κορυφή έφθανεν εις τον ουρανόν· και ιδού, οι άγγελοι του Θεού ανέβαινον και κατέβαινον επ' αυτής». - Γεν. 28:12

Ο Θεός ήταν στην κορυφή της σκάλας. Είπε στον Ιακώβ: «Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός του Αβραάμ του πατρός σου, και ο Θεός του Ισαάκ· την γην, επί της οποίας κοιμάσαι, εις σε θέλω δώσει αυτήν και εις το σπέρμα σου. 14 και θέλει είσθαι το σπέρμα σου ως η

άμμος της γης...και θέλουσιν ευλογηθή εν σοι, και εν τω σπέρματί σου πάσαι αι φυλαί της γής· 15 και ιδού, εγώ είμαι μετά σου, και θέλω σε διαφυλάττει πανταχού, όπου αν υπάγης, και θέλω σε επαναφέρει εις την γην ταύτην· διότι δεν θέλω σε εγκαταλείψει, εωσού κάμω όσα ελάλησα προς σε.» - εδάφ. 13-15

Στην αρχή της επίγειας διακονίας του, ο Ιησούς αναφέρθηκε σε αυτό το όνειρο του Ιακώβ. Αφού ο Ναθαναήλ δήλωσε τον Ιησού ότι είναι ο «Υιός του Θεού» και ο «Βασιλιάς του Ισραήλ», ο Κύριος απάντησε λέγοντας: *«Θα δείτε περισσότερα πράγματα από αυτά. ... Θα δείτε τον ουρανό ανοιχτό και τους αγγέλους του Θεού να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν επί τον Υιόν του ανθρώπου».* - Κάτα Ιωάννη 1: 47-51

Σύμφωνα με αυτά τα λόγια του Ιησού, η "σκάλα" στο όνειρο του Ιακώβου ήταν μια εικόνα του Ιησού, "του Υιού του ανθρώπου". (Κάτα Ιωάννην 8:28) Επειδή ο Ιησούς "έδωσε τον εαυτό του αντίλυτρον για όλους", όλη η ανθρωπότητα θα έχει την ευκαιρία να "μάθει τη δικαιοσύνη" και να επανέλθει σε αρμονία με το Θεό. (Α Τιμ. 2: 5,6• Εβ. 2:9• Ισ. 26: 9) Στο όνειρο του Ιακώβ, στο κάτω μέρος της σκάλας απεικονίζεται η γήινη φάση της βασιλείας του Θεού, στην κορυφή της σκάλας η ουράνια φάση.

Στα βιβλία του Ησαΐα και του Μιχαίου λέγεται: *«2 Εν ταις εσχάταις ημέραις το όρος του οίκου του Κυρίου θέλει στηριχθή...και πάντα τα έθνη θέλουσι συρρέει εις αυτό, 3 και πολλοί λαοί θέλουσιν υπάγει και ειπεί, Έλθετε και ας αναβώμεν εις το όρος του Κυρίου, εις τον οίκον του Θεού του Ιακώβ...Διότι εκ Σιών θέλει εξέλθει νόμος και λόγος Κυρίου εξ Ιερουσαλήμ...2 Και έθνη πολλά θέλουσιν υπάγει και ειπεί, Έλθετε και ας*

αναβώμεν εις το όρος του Κυρίου και εις τον οίκον του Θεού του Ιακώβ· και θέλει διδάξει ημάς τας οδούς αυτού, και θέλομεν περιπατήσει εν ταις τρίβοις αυτού· διότι εκ Σιών θέλει εξέλθει νόμος και λόγος Κυρίου εξ Ιερουσαλήμ.» - Ισα. 2:2,3• Μιχ. 4: 1,2

Το «Σιών» απεικονίζει την πνευματική φάση της βασιλείας του Θεού - τον δοξασμένο Χριστό, την κεφαλή και το σώμα. (Ψαλμ. 48: 2. Αναθ. 14: 1) Η "Ιερουσαλήμ" απεικονίζει την γήινη φάση της βασιλείας. Οι κύριοι εκπρόσωποι αυτής της φάσης θα είναι ο Αβραάμ, ο Ισαάκ και ο Ιακώβ, μαζί με πολλούς άλλους άνδρες και γυναίκες που έδειξαν μια ζωή πίστης στον Θεό πριν από την λυτρωτική θυσία του Ιησού. - Ψαλ. 45:16• Ματ. 8:11• Κάτα Λουκά 13: 28,29• Εβ. 11: 1-40

Οι άγγελοι που ανεβαίνουν και κατεβαίνουν τη σκάλα στο όνειρο του Ιακώβου μπορεί να συμβολίζουν το γεγονός ότι θα υπάρξει κάποιος τύπος επικοινωνίας μεταξύ των ηγετών των ουράνιων και των γήινων φάσεων της βασιλείας. Με κάποια τρόπο, τις ιδιαιτερότητες που δεν γνωρίζουμε σήμερα, η ουράνια τάξη «Σιών» θα παράσχει όλες τις απαραίτητες οδηγίες και ενθάρρυνση για την ανθρωπότητα, ώστε να «μάθουν τη δικαιοσύνη» και να έρθουν «να γνωρίσουν τον Κύριο». - Ισ. 26: 9• Ιερ. 31:34

Η ευημερία του Ιακώβ

Εδάφιο κλειδί: «Και ηύξησεν ο άνθρωπος σφόδρα σφόδρα, και απέκτησε ποίμνια πολλά και δούλας και δούλους και καμήλους και όνους.» - Γένεση 30:43

Επιλεγμένο εδάφιο: Γένεση 30:25-34,43

Μετά από το ιδιαίτερο όνειρό του, ο Ιακώβ συνέχισε το ταξίδι του και σταμάτησε σε πηγάδι όπου συγκεντρώθηκαν τσοπάνοι από την πόλη του Λαμπάν για να ποτίσουν τα κοπάδια τους. Η κόρη του Λαμπάν, η Ραχήλ, έφτασε στο πηγάδι με τα πρόβατα του πατέρα της. Όταν ο Ιακώβ την είδε, έβγαλε την πέτρα από το στόμιο του πηγαδιού και επότισεν τα πρόβατα του Λαβάν. Τότε, ο Ιακώβ φίλησε την Ραχήλ και της εξήγησε ότι ήταν ο ανιψιός του πατέρα της. - Γεν. 29: 1-12

Όταν ο Λάβαν άκουσε τα νέα για τον ανιψιό του που έφτασε, έσπευσε να συναντήσει τον Ιακώβ, τον αγκάλιασε και τον φίλησε. Στη συνέχεια, έφερε τον Ιακώβ στο σπίτι του, όπου έμεινε για ένα μήνα, εργαζόμενος για τον Λαμπάν. Ο Λάβαν είπε στον Ιακώβ: «Ακριβώς επειδή είσαι συγγενής μου, θα πρέπει να δουλέψεις για μένα για τίποτα; Πες μου τι πρέπει να είναι ο μισθός σου.» - εδάφ. 13-15

Ο Λαμπάν είχε δύο κόρες, η μεγαλύτερη ήταν η Λέα και η νεότερη ήταν η Ραχήλ. Επειδή είχε ήδη

αγαπήσει τη Ραχήλ, ο Ιακώβ είπε στον Λάβαν: «Θα δουλέψω για εσένα επτά χρόνια σε αντάλλαγμα για τη μικρότερη κόρη σου Ραχήλ». Τα επτά χρόνια μοιάζουν πολύ, αλλά στον Ιακώβ δεν ήταν έτσι. *«Ο Ιακώβ υπηρέτησε επτά χρόνια για να πάρει τη Ρέιτσελ, αλλά φαινόταν σαν μόνο λίγες μέρες για αυτόν λόγω της αγάπης του γι 'αυτήν.»* - εδάφ. 16-20

Αφού πέρασαν επτά χρόνια, ο Λαμπάν έκανε γιορτινό τραπέζι. Αν και δεν αναφέρθηκε ρητά, φαίνεται ότι κατά τη διάρκεια της γιορτής, ο Ιακώβ μέθυσε, γιατί όταν πήγε στη σκηνή τη νύχτα του γάμου του, προφανώς δεν ήξερε ΠΟΙΑ ήταν μαζί του. Το πρωί αποκαλύφθηκε ο δόλος του Λαμπάν. Ο Ιακώβ βρισκόταν στο κρεβάτι με τη Λέα και όχι με την πολύ αγαπημένη του Ραχήλ. Ο Ιακώβ ρώτησε τον Λάβαν: «Γιατί με εξαπατήσατε;» - εδαφ. 21-25

Έτσι βλέπουμε ότι η προηγούμενη εξαπάτηση που ασκούσε η Ρεβέκκα και ο Ιακώβ του επέστρεψε ο Λαμπάν. Ένα ζωτικό μάθημα για εμάς είναι ότι αποκομίζουμε ό, τι σπέρνουμε. (Γαλ. 6: 7,8• Ιώβ 4: 8• Ωσηέ 10: 12,13) Ο Λάβαν ήξερε ότι αν έπρεπε να κρατήσει τον Ιακώβ, έπρεπε να του δώσει τη Ραχήλ, που έκανε μια εβδομάδα αργότερα σε αντάλλαγμα για άλλα επτά χρόνια υπηρεσίας, στα οποία συμφώνησε ο Ιακώβ. - Γεν. 29: 26-30

Ο Ιακώβ ευημέρησε πολύ, όπως φαίνεται στο εδάφιο-κλειδί μας. Σε αρμονία με αυτό, οι υποσχέσεις του Θεού για αυτόν ήταν γήινης φύσης και μνημονεύουν «τη γη» στην οποία κατοικούσε και παρομοίωσαν το «σπέρμα» του με τη «σκόνη της γης». (Γένεσις 28: 13,14) Έτσι, ο Ιακώβ αντιπροσωπεύει καλά το φυσικό Ισραήλ. Ο Λάβαν, ο οποίος ήταν ευλογημένος από την

υπηρεσία του Ιακώβ, θα μπορούσε να αντιπροσωπεύσει την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Όλοι, Εβραίοι και Εθνικοί, θα λάβουν τις ευλογίες της γήινης βασιλείας του Θεού. - Ισ. 2: 2,3• Ιζεκ. 37: 22-28• Ζαχ. 8: 22,23

Όσον αφορά το φυσικό Ισραήλ, ο Απόστολος Παύλος δηλώνει: «26 και ούτω πας ο Ισραήλ θέλει σωθή, καθώς είναι γεγραμμένον· Θέλει ελθεί εκ Σιών ο λυτρωτής και θέλει αποστρέψει τας ασεβείας από του Ιακώβ· 27 Και αύτη είναι η παρ' εμού διαθήκη προς αυτούς, Όταν αφαιρέσω τας αμαρτίας αυτών.» (Ρωμ. 11: 26,27) Σε αντίθεση με τον Ιακώβ, οι υποσχέσεις του Θεού προς τον πατέρα του Ισαάκ ήταν ουράνιες, «θα κάνω το σπέρμα σου να πολλαπλασιαστεί ως τα αστέρια του ουρανού». (Γεν. 26: 4) Ο Παύλος εξηγεί ότι ο Ισαάκ, το «σπέρμα» του Αβραάμ, αντιπροσωπεύει το πνευματικό ή το ουράνιο σπέρμα, δηλαδή, τον Ιησού και τους πιστούς ακολούθους του της παρούσης εποχής του Ευαγγελίου. (Γαλ. 3: 16,26,29• 4:28) Έτσι βλέπουμε την ωραία αλήθεια ότι η υποσχεθείσα βασιλεία του Θεού θα καλύψει τόσο τον ουρανό όσο και τη γη!

ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν θεὸν ὄψονται.

μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ θεοῦ κληθήσονται.

μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

μακάριοί ἐστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσιν καὶ εἰπωσιν πᾶν ^[a]πονηρὸν καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.

χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς· οὕτως γὰρ ἐδίωξαν τοὺς προφῆτας τοὺς πρὸ ὑμῶν.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 5:3-12

